

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι είκοστών μετρούντες χρόνον
διδρυσόμεν στήν γήν τών Παρθενώνων.

Χίλια κι έγνακόσα τέσσαρα και δέκα,
τούς έχθρούς, Πατριδα, κτύπα και πελέκα.

Όκτώ Μαρτίου,
μηνός άρτίου.

Χίλια και διακόσα κι ένεννηταένα,
και στήν Ήπειρό μας έβρια λιμασμένα.

**Στήν νέα γή και στήν παληά
μνημόσυνο του Βασιληά.**

Κι έφεξε πέρσιν λυτρωτής και νικηφόρος Μάρτης
κι έγέλασε με μάρτυρας ο Βασιληάς ο μάρτυς,
και με χαρά μικρού παιδιού προσήλωνε τά μάτια
στού Ντίνου του τά τρέπαια, στών θρύλων τά Παλά-
[τια.

Κι έπειτα... πόιός δένέκλαψε μπροστά στό λειψανό σου;
και τώρ άπ' όλων τήν ψυχή
πάει ψηλά μιά προσευχή
γή τó μνημόσνό σου.

Χήρα, πού και στή θλίψη της έχει χαρά της μόνη
σε κάθε πόνο να πονή και να τόν βαλσαμόνη,
γυναίκα, μάννα λατρευτή,
σάν λύπης άγαλμα κι αούτή
θυμάται τώρα τί γιορταίς πού γιώρτασε με Σένα
σάν ειδσε τά βλαστάρια της διαφνοστεφανομένα.

Μνημόσυνο του μάρτυρος... πένθα βογογούν και τρί-
έκει στό μνήμα τó ναπό, [ζουν
και μ' ένα πένθιμο σκοπό
συχώρα ψιθυρίζουν.

Άγάπη φέγγει πάνδημη σάν άσβεστη κανδήλα
σής μνήμης σου τήν Εκκλησιά,
και τρέμει σάν αυγής δροσιά
τό κρυσταλλένιο δάκρυ της σής δάφνης σου τά
φύλλα.

Θά στέψη κάθε δόξης μας, κάθε τιμής στεφάνι
τήν άχολή σου τήν ψυχή, τó μαρμαρένιο σήνος σου,
και τίποτ' άλλο, Βασιληά, να μη μάς ελγες κάνειι,
τί θέλουε καλλίτερο... μάς άφηρες τόν Ντίνο σου.

